

ринъ, да подкара предъ себе си кравата, за да я пасе — колкото да се намира на работа — да излѣзе надъ селото и да се изкачи на баира. Тамъ имаше единъ голѣмъ старъ брѣстъ и, докато кравата пасѣше наоколо, той седѣше подъ брѣста облегнатъ на дънера му, и гледаше отвждъ презъ границата. Двамата му покойни сина оставиха възрастни синове, тѣ работѣха, за тѣхъ той не мислѣше. Грижитѣ му сега бѣха за Милена. И както гледаше отвждъ границата, случваше се Милень и Милена да излѣзатъ на нива. Той ги познаваше по лицата, по вървежа, ако бѣха по-близо, по добитѣка — ако бѣха по-далечъ, и ги гледаше съ часове. Ако съ тѣхъ пѣкъ се случеше и нѣкое отъ децата имъ, една старческа милозлива усмивка стоеше на лицето му презъ всичкото време, докато ги гледаше. Между него и тѣхъ бѣше границата и по нея отвреме навреме минаваха чужди войници съ сини шинели и рогати шапки.

Единъ день селото настрѣхна отъ лоша вестъ: отсреща, въ селото гдето живѣеше Милень, дошли жандарми, били, изтезавали, следъ туй вързали мжжетѣ и ги откарали навжтре. Съ голѣма мжка Вълкадинъ мина границата и намѣри Милена. Когато го извадиха отъ затвора, колкото да го види, сърдцето на стария плувна въ кръвъ: тозъ ли е Милень? Тозъ ли е синъ му? Съ потъмнѣло лице, съ хлѣт-